

Lieve allemaal,

Vandaag vieren we een bijzonder feest. Wat mij betreft – en ik weet dat dat voor veel meer mensen geldt – een feest ook van grote contrasten. Licht-donker, hoop en troost en verdriet, leven en dood. Maar uiteindelijk vooral: een feest van hoop, licht, liefde, leven, van Gods glorie! Met dat lied gaan we straks eindigen, U zij de glorie.

Maar, dus niet zonder het contrast. Ik maak het maar concreet. Regelmatig sta ik als predikant met families bij het graf van iemand van wie ze veel houden en die ze gaan begraven. In januari stond ik zélf bij het graf van mijn moeder. Wat is zo'n graf diep. Zou God daar nou echt wat mee kunnen? Hoe zit dat toch, zijn onze geliefden echt bij God? Hoe dan? Tegelijk, als je nou niet van dit paasfeest zou weten, waar zou je dan je hoop vandaan moeten halen dat onze geliefden veilig zijn, hoe dat ook moge zijn na de dood.

En...., het zal waar zijn, dat ze bij God zijn, maar soms – of misschien wel vaak – kun je je geliefden helemaal niet missen. Heimwee, het leven dat niet meer zo is als dat het was. Ook niet meer wordt zoals het was. Als je veel van iemand gehouden hebt – je man, je vrouw, je kind, je vriendin, je vader, je moeder, wie het ook was – dan is het gemis ook langdurig, de prijs voor de liefde. Als God Jezus kon laten opstaan, waarom doet Hij dat dan nu niet met onze geliefden? Dat Koninkrijk waar we om bidden, waar Jezus ons nota bene zelf om laat bidden, waar blijft dat.... Tegelijk is het óók waar, dat veel mensen die te maken hebben met gemis zeggen: en toch beleven we ook kracht aan het geloof, aan God. Sleept Hij er soms ook doorheen. Door het donker..... En ook dát heeft te maken met Pasen. God die Jezus door het donker heen naar het leven brengt. God die mij kracht geeft om door het donker heen te komen en een lichtpuntje is voor mijn voet.

Nog iets: we weten dat Jezus bijvoorbeeld met Petrus in gesprek gaat over dat akelige gebeuren dat hun vriendschap en verbondenheid zo op het spel heeft gezet, dat Petrus eerst zei "ik ben je beste vriend, ik zal je nooit laten zakken" en dat hij dat later dus wél deed. We weten dat het weer goed komt en dat Pasen ook het feest is van het nieuwe begin, van vergeving. Maar we kennen ook de huwelijken die kapot gaan. Hoe je als man of vrouw beschadigd raakt in je huwelijk, in je relatie. Hoe kinderen erge last hebben van een scheiding. We weten hoe er ruzies zijn in families en broers en zussen niet op elkaars verjaardagen komen. Verbroken verhoudingen, harten met pijn. Soms komt het goed tussen mensen. Soms vinden mensen ook kracht in het geloof om het goed te maken. Of kracht in het geloof om met alle pijn om te gaan. Een weg om met de scherven om te gaan en op zoek te gaan naar nieuw geluk. Ook als je het gevoel hebt gedumpte te zijn en daarom knap waardeloos te zijn als mens, je hele zelfvertrouwen weg, dat je dan bij vrienden, maar zeker ook in je geloof, bij je Schepper een nieuw soort vertrouwen krijgt van "wat ze ook van me vinden, ik ben waardevol bij God. Een parel in zijn hand".

En toch.... Al die situaties hebben te maken met "en toch". De wereld die doordraait...., zoals we dat zeggen als we bedoelen, dat je er helemaal gek wordt. Omdat er van alles gebeurt in het groot – Oekraïne en Syrië - en in het klein dat haaks staat op leven, licht, liefde en geluk en God. En de wereld die tóch doorgaat en het geloof, God die daar een rol in speelt. Mensen moed geeft, waar ze wanhopig zijn, nieuwe wegen geeft waar alleen maar doodlopende wegen lijken te zijn. Daar zit het hart van het Paasfeest. Met contrasten. Maar als we het Paasfeest niet zouden hebben, niet zouden vieren, dan verliezen we de bron van onze hoop, van vertrouwen/geloof en liefde. Daarom is het toch voor alles feest, door tranen en wanhoop heen: U zij de glorie.

De evangelisten vertellen het verhaal ieder op hun eigen manier. Alle vier hebben dit als gezamenlijke noemer: dat graf is leeg en Jezus is sterker dan de dood. Hier bij Mattheüs is er heel veel licht. Licht van God, dat het leven is voor de mensen. Licht van God dat de liefde van God is voor de mensen. Licht van het begin, toen God de wereld bedacht en zei: Licht moet er zijn, want het Licht is een genot en straalt van liefde. Mijn liefde!

De bewakers vluchten weg voor het Licht. Het is de schrik van iedere machthebber met slechte bedoelingen. Als je het verzet van de mensen wilt breken, dan zorg je dat je een aantal van je tegenstanders om zeep helpt. Dan worden de mensen wel zó bang, dan zwijgen ze en breek je hun verzet. Herodes schrikt bijvoorbeeld als hij Johannes de dooper om het leven heeft gebracht. Hij hoort dat Jezus rondloopt en dat dat een nieuwe Johannes zou zijn. Wat gaat er gebeuren als mensen niet meer bang zijn voor de dood? Dan verlies je als machthebber zó'n belangrijk machtsmiddel! Dan blijft pater Frans van der Lugt in Homs wonen, bij de mensen om wie hij geeft, moslims, christenen, ieder mens. Dan gaat ds. Slomp in Heemse in het verzet in de tweede wereldoorlog. Dan krijgen mensen moed, die niet te temmen is. Niet dat ze niet meer bang zijn, maar hun angst kunnen ze beteugelen, waardoor ze leeuwenmoed krijgen.

De vrouwen zijn ontzet én opgetogen. Ik snap dat wel, en ik denk velen van ons. Die dubbelheid. Het is de dubbelheid van "dit kán toch niet..." Natuurlijk, in de geschiedenis van Israël zit wel vaker dat God op heel onverwachte manieren een keer brengt in iets dat hopeloos lijkt. Als Israël vastzit in Egypte, onder een wrede tiran, waar geen ontkomen aan lijkt, dan ontkomen ze toch. Het is het grote geloofsfeit, de bron van het geloof voor Israël. Natuurlijk, als het volk vastzit in Babel, gedeporteerd, dan komen ze toch terug in Israël, het beloofde land. Ze ervaren – zo schrijft één van de profeten erover (Ez. 37) – het als opstanding van doden. Van nieuw leven waar dat niet meer mogelijk was. Maar dit? Een open graf. En dan hebben ze ook nog direct een totaal onverwachte ontmoeting met Jezus zelf.

Opgetogen en ontzet. En ze krijgen direct een opdracht. Ga het vertellen. Dat is kenmerkend voor het evangelie, voor dit verhaal. Wij worden ingeschakeld om door te vertellen. Getuigen te zijn. Dat ben je door met een ander over je geloof te praten. Dat ben je ook door bij mensen te zijn, als het in hun leven stikdonker is. En ieder mag en kan dat doen, zelfs vrouwen. Dat klinkt even knap ongeëmancipeerd uit mijn mond. Maar in de tijd dat Jezus leeft mogen vrouwen niet eens getuigen bij een rechtbank. Vrouwen zijn minder waard. Dat is dus direct al een vrucht van nieuw leven, van waar de opgestane Jezus mee afrekent. Niemand is minder waard in zijn ogen. Dat geldt al tijdens zijn leven, als Hij mensen opvist uit de goot van wie anderen zeggen, dat het hopeloze gevallen zijn. Dat geldt ook nú: vrouwen – niet in tel in die dagen – zijn de eersten die het evangelie vertellen. Ieder hier vandaag aanwezig kan zichzelf van waarde voelen, je bent het. Mens van God! Geliefd. En je kunt iets voor een ander betekenen, met woorden, met daden.

Ga naar mijn broeders, zegt Hij en zeg dat ze naar Galilea moeten gaan en dat ze me daar zullen zien. Ook al zo bijzonder, zo vol Licht, zo vol Liefde. Mijn broeders..... Je had je ook kunnen voorstellen dat Jezus zich niets van de leerlingen had willen aantrekken. Dat Hij ze ook niet meer had gewild als leerling, als volgeling. Volgeling? Op beslissende momenten volgen ze niet. Wil Hij met dat soort typjes te maken hebben? Kan Hij er ook nog wat mee, met mensen met hun dappere en hun laffe kanten, onze lichte en onze donkere kanten? Hij noemt ze, broeders. Wat mij betreft koppelen we dat direct naar ons, naar u, jou en mij met al onze sterke kanten en met onze minkukelige kanten: broers en zussen van Christus. Niemand van ons is perfect. Je hoeft dus ook nog niet een keer groter, beter, geloviger te zijn dan je bent om van waarde te zijn. Gewoon als jezelf kan het en mag het!

En nu maak ik een sprongetje in het verhaal. Naar een punt dat Mirjam niet heeft gelezen. Een sprong van Jeruzalem naar Galilea" De elf leerlingen gingen naar Galilea, naar de berg waar Jezus hen had onderricht, 17 en toen ze hem zagen bewezen ze hem eer, al twijfelden enkelen nog."

Ik laat jullie dit plekje zien, dat in de traditie van de kerkgeschiedenis heel oude papieren heeft. Volgende week staan we er met een aantal mensen uit Baalder o.a. Volgens de eeuwenoude traditie is dit de plek waar Jezus de bergrede heeft gehouden. Volgens de eeuwenoude traditie is dit dus ook de plek waar Jezus de leerlingen heeft ontmoet. Ze zien Hem daar. God weet hoe precies, maar het maakt onuitwisbare indruk. Hoewel, het is fascinerend wat er gebeurt: er is diezelfde dubbelheid. Ze aanbidden, ze vertrouwen, ze geloven. En ze twijfelen. In de vertaling staat "sommigen twijfelden".

In het Grieks staat "ze twijfelden". Allemaal dus. Aanbidding, vertrouwen en "hoe kan dit..., dit kan niet...." Wie kent het niet bij zichzelf. Een vol vertrouwen. En fikse twijfels. Soms zelfs vlak na elkaar, in elkaar overlopend.

Ze krijgen – na de vrouwen – ook een opdracht: ga het vertellen in de wereld, naar alle volken en leer ze mijn manier van leven. Liefhebben, dienen, troosten, elkaar bijstaan.

Nu maak ik opnieuw een sprong van Galilea in het jaar 30, naar Baalder in het jaar 2014. Er hebben rond het jaar 30 veel meer mensen in Israël rondgelopen die claimden dat ze de Messias waren. Van sommigen weten we nog namen, zoals van Simon de ster en Simon bar Giora. Jullie hebben vast nog nooit van hen gehoord, hun namen zeggen bijna niemand meer wat. De geschiedenis van 20 eeuwen heeft hen zonder betekenis gemaakt. Hoe fascinerend, dat het verhaal van Jezus ons vandaag nóg hier samenbrengt. Nog ons inspireert tot hoop, vertrouwen en geloof en liefde. Zijn naam is nog steeds levend hier onder ons en daarmee Hij zelf. Met Zijn Geest, kracht, en liefde of hoe Hij ook maar in ons leeft. Hoe fascinerend dat Hij die maar één tot drie jaar maximaal heeft rondgetrokken in Israël, echt langer was het niet, zo'n blijvende impact heeft voor mensen over de hele wereld. Jeruzalem, Galilea, rond het jaar 30, de wereld die maar doordraait tot in 2014.

Ik ga het niet groter maken dan het is. Het blijft een feest met contrasten en ik weet dat het voor een heel aantal van ons een moeilijk feest is. Zoveel Licht, zoveel Leven, en dan ook nog waar het voor jou, u, ons misschien wel donker is. Vanwege verdriet, gemis, breuken.... Maar ik ga het ook niet kleiner maken dan het is. Want het verhaal van Gods liefde is ijzersterk en tot op de dag van vandaag een bron van hoop, liefde, moed en troost in een wereld die soms helemaal doorgedraaid lijkt. Maar in dat alles is dit dan ook een soort anker, punt van moed: zó kunnen wij ook doorgaan. Als er vreugde is in ons leven, dat voluit vierend. Als er donker is in ons leven, niet zonder hoop. En wij worden geïnspireerd om mee te doen, als getuigen voor elkaar en voor wie op ons pad komt: getuigen van hoop. Amen.